

dermed mene det, som man her i Landet almindeligvis forstaaer ved Ejendomsret. En saadan Ret have Forfattere og Kunstnere imidlertid Net ikke. Ikke en Gang den højtærede Kirkeminister kan mene det (Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet [Göös] Jo!). Nej, det er en Umulighed, thi hvis den ærede Minister mente det, maatte han jo efter denne sin Mening ville tillægge Forfattere og Kunstnere akkurat lige saa stor Beskyttelse, som enhver anden Statsborger her i Landet har for det, han ejer. Dette maatte blive Følgen af det Standpunkt, hvis den ærede Kirkeminister havde det, men han har i hvert Fald ikke foreslaaet en saadan Beskyttelse. Nej, den litterære og kunstneriske Ejendomsret er en Art af Ejendomsret, som er vidt forskellig fra den almindelige Ejendomsret, og som maa bedømmes efter andre Grunde, end den almindelige Ejendomsret kan bedømmes. Selv den ærede Kultusminister vil jo nemlig sige: Naar ti Aar ere forløbne, maa man tage deres Ejendomsret, saa kan enhver oversætte saa galt, han vil, men saa fremt der er en absolut afgørende Ejendomsret efter den almindelige Betragtning af Ejendomsretten, hvordan kan saa den højtærede Kirkeminister være med til at sige: I ti Aar maa I ikke røve, men efter den Tid maa I røve og plyndre og brandstatte Ejendomsretten saa meget, I kunne? Nej, den Argumentation fra Ejendomsretten, den gaar ikke, og der er ogsaa . . . (Bernsten: Det er det moderne Rettsprincip!) Det ærede Medlem siger, at det er det moderne Rettsprincip. Ja maaste, men alt dette moderne ligger saa ogsaa uden for, hvad almindelige Mennesker kunne fatte. Nej, lad os være enige om, at Ejendomsret efter den almindelige Opfattelse have Forfattere og Kunstnere ikke, og saa er det jo et Spørgsmaal, som maa opfattes efter de forskellige Forhold, i hvor stor Udstrækning den Art af Ejendomsret, som Forfattere og Kunstnere have, skal beskyttes. Der maa man da tage Hensyn til det, som jeg et Par Gange har sigtet til, nemlig at et lille Land vanskelig kan indrette sig som et stort. Jeg indrømmer nemlig, at for et Land som Frankrig er der ingen Fare ved at indmelde sig i Berner-Konventionen, men for et lille Land som Danmark ligger der ikke saa faa Farer deri. Hvilke ere da disse Farer ved at gaa ind i Berner-Konventionen? For saa vidt Danmark melder sig derind, vil det med Hensyn til Oversættelser ske et af to: enten blive Oversættelserne dyrere, men de danske Forlæggere købe dem endda, eller ogsaa saa vi ingen Oversættelser; vi risikere altsaa at

udelukke os fra en Del af den udenlandske Litteratur. I hvor høj Grad dette vil virke, derom tør selvfølgelig ingen have nogen Mening, før man har prøvet det, før man har været i Berner-Konventionen; først saa vil man kunne se, i hvor høj Grad Indtrædelsen deri har skadet os; paa Forhaand kan man ikke se det. Naar den ærede Ordfører mente, at det i den Retning ikke har noget at betyde, saa paastaar jeg det modsatte. Jeg holder ikke af at være med i nogen som helst Retning til at fordyre Bogmarkedet her i Landet, det er dyrt nok i Forvejen, og det skal ikke siges til Boghandlernes Ros, at de sørge for at gøre det billigere; thi den Maade, hvorpaa Bøgerne trykkes med nogle faa Linier paa hver Side og paa Papir, der næsten er saa tykt som almindeligt Pap, hjælper ikke til at gøre Bøgerne billigere. Dette gør selvfølgelig, at Bøgerne ikke blive saa udbredte i Landet, som man kunde ønske det. For enkelte Bøger vil jeg ganske vist indrømme, at jeg ikke har noget stort Ønske om, at de skulle blive videre udbredte, men det er jo ogsaa en Litteratur her i Landet, som vi alle sammen ønske udbredt i saa vide Kredse som muligt, og denne Litteratur findes ogsaa mellem Oversættelseslitteraturen. Tilmed er jeg heller ikke ganske sikker paa, at tykke Forfattere ville lade sig oversætte paa Dansk, i alt Fald ikke alle, idet de tykke Forlæggere let kunne stille det som en Betingelse for Køb af Bogen, at den ikke bliver oversat paa Dansk. Der kommer her ind i Landet ikke saa lidt fremmed Litteratur, særlig tyk Litteratur sælges der overordentlig meget af her. Og hvad er det for Skrifer, vi kunne hvide de store udenlandske Forfattere for deres Værker? Naar en Forlægger her i Danmark rejser ud til de berømte Forfattere i Udlandet, der ere vante til at saa hele Formuer for deres Værker — hvad vil det saa sige, at han møder med et Par Hundrede Kroner og tilbyder dem? Det er ikke mere end en Smule Drikkestilling i Forhold til de Beløb, som en udenlandsk Forfatter ellers plejer at saa, for saa vidt han hører til de berømte. Naar jeg siger, at det for smaa Stater, der have et ringe Omraade, er særligt at gaa ind i Berner-Konventionen, saa kunde dertil jo indvendes, at der er flere mindre Lande, som have meldt sig ind. Der er f. Eks. Svejts, Belgien, Holland for ikke at tale om Monaco, om hvilket jeg for øvrigt ikke ved, om det har nogen Litteratur; men dette Land spiller ogsaa en Rolle i Berner-Konventionen. For Svejts's Bedkommende er det jo ikke nogen Fare ved at melde sig ind. Lad os huske paa, at der er